

روایت آیت الله میرزا جواد ملکی تبریزی از فضیلت‌های ماه ربیع الاول

در ماه ربیع الاول سرچشمه فضائل و برتری‌ها بر این امت فرود آمد و تمام برکت‌های نبوت و امامت و کتاب و شریعت فقط با وجود رسول خدا (صلی الله علیه و آله و سلم) آشکار شد.

در ماه ربیع الاول سرچشمه فضائل و برتری‌ها بر این امت فرود آمد و تمام برکت‌های نبوت و امامت و کتاب و شریعت فقط با وجود رسول خدا (صلی الله علیه و آله و سلم) آشکار شد.

به گزارش خبرنگار مهر، امروز یکشنبه ۲۶ شهریور ماه مصادف است با نخستین روز از ماه ربیع الاول. ماهی که در آن حوادث تاریخی مهمی اتفاق افتاده است که از آن جمله، حادثه مهم و تاریخی لیلہ المبیت، هجرت پیامبر اعظم (صلی الله علیه و آله) از مکه به مدینه، ولادت پیامبر (ص) و امام جعفر صادق علیه السلام، ازدواج حضرت محمد (صلی الله علیه و آله و سلم) با حضرت خدیجه (علیها السلام)، آغاز امامت امام مهدی (عجل الله تعالی فرجه) و هلاکت یزید بن معاویه از جمله حوادث فرخنده این ماه است.

عارف الهی، محقق ربانی، فقیه صمدانی، و مربی نفوس آیت الله میرزا جواد آقا ملکی تبریزی (رضوان الله تعالی علیه) از اعظم علمای الهی عصر اخیر، و به حق از علمای فقه و اصول و اخلاق و حکمت و عرفان بوده است. مرحوم آیت الله ملکی تبریزی در کتاب شریف المراقبات در خصوص فضیلت ماه ربیع الاول می گوید:

این ماه همانگونه که از اسم آن پیداست بهار ماه‌ها می باشد؛ به جهت اینکه آثار رحمت خداوند در آن هویداست. در این ماه ذخایر برکات خداوند و نورهای زیبایی او بر زمین فرود آمده است. زیرا میلاد رسول خدا (صلی الله علیه و آله و سلم) در این ماه است و می توان ادعا کرد از اول آفرینش زمین رحمتی مانند آن بر زمین فرود نیامده است زیرا برتری این رحمت بر سایر رحمت‌های الهی مانند برتری رسول خدا بر سایر مخلوقات است. و همانطور که او داناترین مخلوقات خداوند و برترین آنها و سرورشان و نزدیک ترین آنها به خداوند و فرمانبردارترین آنها از او و محبوب ترینشان نزد او می باشد، این روز نیز برتر از سایر روزهاست. و گویا روزی است که کامل ترین هدیه‌ها، بزرگترین بخشش‌ها، شامل ترین رحمت‌ها، برترین برکت‌ها، زیباترین نورها و مخفی ترین اسرار در آن پی ریزی شده است.

پس بر انسان مسلمان که برتری رسول خدا (صلی الله علیه و آله و سلم) را قبول داشته و مراقب رفتار با مولایش می باشد واجب است این روز را بگونه‌ای وصف ناپذیر برتر از هر وقت و روز دیگری بداند. چون در مثل چنین روزی سرچشمه فضائل و برتری‌ها بر این امت فرود آمد؛ تمام برکت‌های نبوت و امامت و کتاب و شریعت فقط با وجود رسول خدا (صلی الله علیه و آله و سلم) آشکار شد که ابتدای آن در این روز مبارک بود. و زمانی که با عقل و شرع برتری این روز ثابت شد، بر مسلمان مراقب واجب است با تمام تلاش خود در شکرگزاری این نعمت بزرگ کوشش و سعی کند که این رحمت وسیع را توسعه داده و این روز را بزرگترین عید خود بداند؛ با طاعات تام و تمام به خداوند نزدیک شده و با توسلات کامل به رسول خدا توسل پیدا کند.

از مراقبات این روز، این است که تمام ماه را در این روز با تلاش‌های نیکو و اطاعت‌های گرانقدر و بزرگ، بزرگ داشته و با پروردگار خود در مورد این نعمت بزرگ مناجات نماید.

و بدان اگر تو عبادت انس و جن را انجام داده و اخلاص پیامبران را داشته باشی باز هم نمی توانی واقعاً شکر این نعمت را بجا آوری. البته نه به این جهت که این اعمال نیز از نعمت‌های اوست و شکر دیگری را واجب می کند. بلکه بخاطر بزرگی نعمت، کسی توان شکر آن را ندارد.

پس به حکم عقل واجب است بعد از درک ناتوانی، به اندازه توان شکر آن را بجا آوری و خداوند نیز شکر خالصانه تو را با فضل خود می پذیرد که خداوند با تشکر زیاد عمل کم را قبول می کند. ولی مهم، داشتن حالت قلبی مناسب در این عید بزرگ و شرمسار بودن از عجز و کوتاهی است؛ و نیز انجام اعمالی که انسان را از غفلت و تلف کردن وقت خارج نماید؛ نیز تلاش زیاد برای به دست آوردن صدق اخلاص همراه با شرمساری؛ و مهم دانستن این روز به مقدار اهمیت واقعی آن؛ گرچه در بجا آوردن حق شکر آن ناتوان بوده یا کوتاهی کرده باشی.

خلاصه، بنده باید تمام توان خود را در انجام عبادات قلبی از قبیل شناخت، یادآوری، شکر و... به کار گیرد. زیرا شرع گرچه در عبادات بدنی خواهان میانه روی بوده نه زحمت زیاد، ولی در عبادات‌های قلبی مثل شناخت، ذکر و شکر و لطیف نمودن قلب با

شناخت و صفات پسندیده ای که در پی آن می آید، به کار بردن تمام توان را می طلبد. تا به جایی برسد که امام صادق درباره عارف می فرمایند: «اگر دل او به مقدار یک چشم بهم زدن خدا را فراموش نماید از شوق او می میرد و هنگامی که پرده های اوهام و حجاب های تاریکی از جلو او برداشته شده و نورهای زیبایی صفات و نشانه های عظمت و بزرگی خداوند در قلب او جلوه گر شود و نور بسیار درخشانی را ببیند، ممکن نیست اشتباه یا غفلت نماید؛ و حالات قلب او با جلوه گریه ای مخصوص صفات جمال و جلال خداوند دگرگون می شود. و خداوند بزرگ عهده دار ریاضت دل او با ترس و امیدواری از این راه می شود تا زمانی که او را در جایگاه راستی و در پناه خود وارد کند و او را در بهشت بهتر، بهشت نور همراه با پیامبران و شهدا و نیکوکاران سکونت دهد.»

از مهمترین اعمال این ماه، دعا کردن در اول این ماه با دعاهایی که روایت شده است، می باشد؛ و نیز دعاهایی که برای ورود به این منزل از منازل سفر به سوی پروردگار مناسب بوده و دعاهایی که حال او اقتضا می کند. در پی آن، برای پیدا کردن حال مناسب در تمام ماه و روزهای مخصوص آن به نگهبان آن روز که از ائمه می باشد، توسل جسته و شفاعت، دعا و درخواست توفیق آنان از خدا برای خود را بخواهد.